

ници... Цѣлата преса ги гали непрестанно...
А това е важно. (Слуша). Още единъ пътъ моля
за извинение Благодаря! До виждане! (Слуша).
Моля, моля. (Дълбоки поклони, следъ коего, дово-
ленъ, си отдѣхва).

Артистката. (Влиза облечена за излизане).

Директора. (Очуденъ, съ видимо развалено настро-
ение). А, та вие се приготвихте за излизане?

Артистката. Да, господине директоре—и то, за
да не се върна никога вече въ тая мухлясала
черупка.

Директора. Тоя пасажъ пъкъ отъ коя роля е.

Артистката. Строфа изъ траги-комедията, която
се е разигравала редица години въ моя пътъ
къмъ сцената!

Директора. (Съ смѣхъ, силейки се да обърне раз-
говора на шега). Интересно, интересно!...

Артистката. За васъ, може би да не е тъй
интересно, но за мене — да, че именно въ
тоя моментъ напускамъ вашия театъръ. Спом-
нямъ си едно време — единъ шефъ на кул-
турнитѣ ни институти, къмъ когото се бѣхъ
обърнала лично съ просба да бжда приета
чрезъ конкурсъ въ театъра, съ голѣма готов-
ность и симпатии обеща тутакси да изпълни
молбата ми... Но... Горкото човѣче!...
Като схвана, че нѣма да постигне нѣкакво си
негово възжелено жалание, веднага пожела
да ме унижи. И тъкмо въ момента когато
заговори съ нѣкого по телефона, като дър-
жеше съсь едната си ръка слушалката, съ
другата — съ единъ ординеренъ жестъ — ми
поиска пепелника за цигарата си. Знаете, тоя
важенъ за свѣта шефъ на културнитѣ ни
институти, ми се виде тъй мѣничкъ и жал-
къкъ, че азъ просто го съжалихъ и велико-
душно му подадохъ пепелника.

Но да не мислите, че напускамъ театъра за
дето преди малко вий ми нанесохте обида като
на жена, — не! Такъвъ родъ домогвания, не
единъ пътъ съмъ срещала отъ както съмъ
на сцената, но тѣ не ми досѣгатъ — защото